

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 128.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939641888/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

– saa er det Bud overflødig. Men naar der fordres at jeg skal elske mine *Fjender* og forlade min *Elskede!* – saa giver jeg mig fortabt. Naar Skriften forlanger det Umulige af os paa Guds Vegne, saa troer jeg den er uægte – saa lægger jeg den tilside og følger mit Hjertes Stemme! Saaledes blev jeg *Fritænker!* –

Viggo følte godt at Helene ikke uden Hensigt gav Samtalen denne Vending; hun vilde give ham Leilighed til at bekjæmpe hende i Aarsagen til det Forhold, han saa bittert bebreidede hende, da han ikke uden at fornærme hende kunde fordre Regnskab for Virkningen. Han benyttede sig ogsaa af dette Vink, og søgte at fælde hendes Grundsetninger, uden at saare hende. Disputen blev ivrig, men ikke bitter! Hun havde Kjerligheden og Entusiasmen paa sin Side – han havde Pligten og Retfærdighedsfølelsen paa sin – og da der var gode Kræfter i Bevægelse paa begge Sider, endte Striden med at de havde lært at agte, men ikke formaet at overbevise hinanden.

Da Viggo var alene paa sit Værelse, tænkte han med Forundring paa hvor hurtigt den Følelse han havde næret i Aar og Dag, var svundet ind til intet. Imellem ham og Helene var der nu kun en Meningsforskjell! Men hans Sind var bevæget af saa forskellige Følelser, og behersket af saa stærke Indtryk, at hans Tanker ikke længe dvælede ved dette Punct. Han saae sin Fortid fjerne sig mere og mere – men han saae det snarere med Forundring end Smerte, thi Øieblikket var rigt paa glad Forhaabning og halvbevidst Lyksalighed, som han havde fundet der, hvor han mindst ventede det. Minona havde taget Fortidens Plads i Besiddelse – selv om den havde været ligesaa rrig paa glade Erindringer, som den var opfyldt af sørgelige, vilde han ikke kalde den tilbage.